

ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΓΑΒΡΙΗΛ

Ὁ Μαρωνίας-Γαβριὴλ, ^{ἡγεροπολίτης Θεάκης} ἐξ ἔργου ἡ ἀποστολῆς Ἀνθ. Κοτ.

61 - Θεσσαλονίκη 1897.
τ. Η. 1937.

ἀναφέρεται τὸ πρῶτον τὸ 1721 εἰς σημείωμα τοῦ Λαυριωτικοῦ Κώδικος Ω 47 φ. 283 οὕτω: «αἰκα' (1721) Μαΐου λ' ἔλαβε τέλος (ὁ Νομοκάνων). Θεοῦ τὸ δῶρον καὶ πόνο: Γρηγορίου ἱερομονάχου Λαυριώτου ἔγραψα δὲ αὐτὸ εἰς τὴν Μάκρον τοῦ ἁγίου Μαρωνείας ἀρχιερατείνοντος τοῦ πανερωτάτου κυρίου Γ α β ρ ι ἡ λ, ἐφημερεύοντός μου εἰς τὴν ἁγίαν Ἀναστασίαν»¹). Τὸ δεύτερον γνωρίζεται ἐκ τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἐπιστολῆς αὐτοῦ εἰς τὸν Ἄρτη Νεόφυτον, χρονολογούμενης ἀπὸ τοῦ 1727, ἐν ἣ διεκτραγωγεῖ τὰ τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ τὴν ἐκ τούτου δεινὴν αὐτοῦ οἰκονομικὴν κατάστασιν καὶ τὰ δυσβάστακτα βάρη τὰ ὅποια ἡ μεγάλη Ἐκκλησία ἐπέβαλεν εἰς τοὺς μητροπολίτας τοῦ θρόνου.

Τὸ σφάλμα μου τὸ γνωρίζω, καὶ ὡς εἶπα ἔγινε πταίστης ὁποῦ δὲν ἔχω δίκαιον νὰ σᾶς ζητήσω συγχώρησιν, ἀλλ' ἂν μὲ κάμητε χάριν πατρικῶς ἐξ ἀγαθῆς σᾶς προνοίας, καὶ ἂν χάρισητε τὸ σφάλμα τῆς τοσοῦτον καιροῦ σιωπῆς μου, εἰς τὸ νὰ εἶμαι μόνον σᾶς ἀπολογούμεναι, ὅτι ἀπὸ τὰ δεινὰ βάρηκα ὁποῦ καθημερινῶς καταβάλλω, οὔτε τὴν ἰσχύον ἔργον δὲν πάγει εἰς τὴν καρδίαν μου, οὐδὲν ἔξεραι ἀπὸ θυμῶν νὰ ἐποφέρω ταῖς τοσαύταις δυστυχίαις, ὁποῦ ἡ ἐπαρχία μου πάντῃ ἠφανίσθη ὡς δὲν σᾶς λανθάνει ἡ ἐπιπέλα μου εἰς μίαν μόνην Θάσον ἀπόβλεπεν αὐτὴ ἐπὶ φιλοῦ μέτον χρονοῦ. Ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν δεινὰ βάρη μου ἔγραψαν φέτο ζῆμι μνησὶ ἄσπρα χιλιάδες ἐξήντα, στέκομαι καὶ στήζομαι ποῖον κίνδυνον πρῶτον νὰ ἀποφύγω καὶ αὐτὰ μὲ κάμνον καὶ νὰ περιπατῶ ἀπὸ χωρίον εἰς χωρίον νὰ παρακαλῶ τοὺς χριστιανούς διὰ νὰ μᾶς ἐλεήσουν εἰς καμμίαν βοήθειαν διὰ νὰ κυβερνήσω κάθε μου χρεῖαν καὶ ἀνάγκην καὶ διὰ τοῦτο ἂς γνωρίζη πῶς προαιρετικόν μου σφάλμα δὲν εἶνε ἡ ἀργοπορία μου, παρὰ τῆς ἀνάγκης μου, πλὴν διὰ νὰ πάσσω τὰ δικαιολογήματα σᾶς ὁμολογῶ τὸ ἥμαρτον καὶ ἂς εἶνε βέβαιος πῶς εἶχα γνώμην νὰ κάμω ἓνα ἄσπειον πῆδημα ἀπὸ τὴν Θάσον εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσω ἀμὴ καὶ εἰς αὐτὸ ἐμπόδισεν ἡ κακὴ μου τύχη καὶ μοῦ ἤλθον δεινὰ γράμματα διὰ νὰ προφθάσω τὰ ἄσπρα τὸ ὀλίγορότερον καὶ διὰ τοῦτο ἀπέτυχον τοῦ ποθουμένου, ἐπειδὴ καὶ βιάζομαι νὰ πάγω εἰς τὴν Μάκρον νὰ προμηθεύσω νὰ στείλω ἄνθρωπον ὅμως παρακαλῶ νὰ μὴ

1) Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, Ἀγιορειτικῶν Κωδικῶν σημειώματα, ἐν «Γρηγορίφ Παλαμᾶ», Α, 426.

ἐνθυμᾶται εἰς ταῖς ἀγίαις σας προσευχαῖς· πρὸς τούτους νὰ μᾶς γράφετε καὶ τὰ τῆς ἐφετιῆς μοι αὐτῆς ὑγείας, ἣς τὰ ἔτη σωτήρια καὶ πανευδαίμονα.

αψκς' Μαῖω ἰθ'

ὁ ἐν Χριστῷ αὐτῆς ἀγαπητὸς ἀδελφὸς
καὶ εἰς τοὺς ὀρισμοὺς τῆς προθεσμίας

† **Μαρωνείας Γαβριήλ**

Η') Ο ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁ ἀπὸ πρόην Νυστάβας Ἄνθιμος, διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μαρωνείας τὸν ἀποθανόντα Θεοκλήτον, τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1865 καὶ ἐποίμανε τὴν ἐπαρχίαν μέχρι τοῦ 1877 (ἐπαύθη καὶ ἀπεμακρύνθη τελείως αὐτῆς¹⁾). Φαίνεται ὅτι ἀπεμακρύνθη ἅγιον ὄρος, εἰς τὴν Μογγίαν τῆς Μεγάλης Λαύρας, εἰς τὸ ὄρος τῆς ὁποίας εὐρίσκαι καὶ ἐκκύλιον αὐτοῦ γοῖμπα, τὸ κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἀποστάειν τῆ 184 ἐκ Κ/πόλεως πρὸς τοὺς δημογεροντὰς, ἑσθῶνας καὶ διδασκάλους τῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας του, συνεκεία πατριάρχικης καὶ συνοδικῆς ἐγκυκλίου εἰς τὰς μητροπόλεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἱεροῦ, ἣν καὶ συναποστέλλει αὐτοῖς πρὸς ἀκριβῆ γνῶσιν, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐγκρίνασα ὡς κατάλληλα διδασκτικὰ βιβλία τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν καὶ τὴν Ἱερὰν Κατήχησιν τοῦ καθηγητοῦ Δημ. Βερναρδάκη συνιστᾷ ταῦτα εἰς τὰς ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἱεροῦ ὡς βραβευθέντα ἐν διαγωνίσματι καὶ εὐμεθοδέστερα πρὸς διδασκαλίαν τῶν μαθητῶν.

Μὲ πόσον ἱερὸν ἐγθουσιασμὸν ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἢ τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐμερίμνα περὶ τῆς χριστιανικῆς μορφώσεως τῶν νέων, καὶ ποίαν πικρίαν ἠσθάνθη ὅταν ἐπὶ τοῦ ἐλευθέρου χριστιανικοῦ ἑλληνικοῦ κράτους ἐκλείσθησαν αὐτῇ αἱ θύραι τῶν σχολείων καὶ ἀνετέθη ἡ μόρφωσις τῶν χριστιανοπαίδων εἰς ἀμορφώτους ἐπιθεωρητὰς καὶ διδασκάλους ἀθέους! Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν πικρίαν καὶ τὸ παράπονον τοῦ σοφωτάτου μητροπολίτου τότε Βεροῦσίας Καλλινίκου Δεληκάνη (τοῦ μετὰ ταῦτα Ἡρακλείας), ὅστις δακρύνων μοὶ ἀνεκοίνωσεν, ὅτι ἐμπι-

1) «Θρακικά», ΣΤ', 88, 89.